

11de JAARGANG, NR. 202
12 AUGUSTUS 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Brussels Jazz Orchestra, Terence Blanchard, Miles Davis, Wayne Shorter, TheDorf, Wrong Object, Keith Tippett e.a.
12 CONCERTVERSLAGEN
 Gent Jazz Festival, Kenturah's Kitchen.
EN VERDER:
16 Jazzcenter (Van Eeden, Fluitman)
19 Umbria Jazz (Schot & Roos)
21 Jazzcup K'hagen (Hessel Fluitman)

JAZZFLITS 203
 staat 9 SEPTEMBER op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

'LUISTEREND NAAR JAZZ LOOP JE MINDER VER'

Onderzoekers van de Universiteit van Gent hebben het aangetoond. Tijdens het hardlopen naar jazz luisteren haalt de vaart eruit. Pop en techno werken juist stimulerend.

Hun studie 'Activating and Relaxing Music Entrain the Speed of Beat Synchronized Walking' werd begin juli gepubliceerd. Voor het onderzoek werd een aantal proefpersonen uit rennen gestuurd. Ze kregen 52 verschillende stukjes muziek mee met ieder een tempo van 130 'beats' per minuut en een vierkwartsmaat. Steeds werd gekeken welke afstand in een bepaalde tijd werd afgelegd.

De onderzoekers concludeerden dat de complexiteit van de muzikale structuur bepalend is voor de afstand die wordt overbrugd. Hoe simpeler de muziek, hoe groter de paslengte. Bij eenvoudigere deuntjes zijn passen 7 procent langer dan bij een standaard moeilijkheidsgraad. Bij complexe stukken, zoals klassiek of jazz, zijn passen 11 procent korter. Wat hiervan precies de oorzaak is, moet nog verder worden onderzocht. Bekendheid met de muziek en muzieksmaak bleken weinig of geen rol te spelen. De onderzoekers denken met het onderzoek hun voordeel te kunnen doen bij de begeleiding van sporters en mensen met een lichamelijke handicap.

Volg Jazzflits ook op Facebook
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

ZANGERES RITA REYS OVERLEDEN

Rita Reys tijdens North Sea Jazz 2012. (Foto: Tom Beetz)

Zangeres Rita Reys is 28 juli in Breukelen overleden. "Met niet aflatende inzet en muzikaliteit, en met blijvend succes, stond zij 72 jaar lang als professioneel zangeres op het podium, waarvan vier decennia met haar geliefde echtgenoot Pim Jacobs", aldus de kennisgeving van de familie. Reys was 88 jaar oud.

De loopbaan van Rita Reys startte in de jaren veertig. Door drummer Wessel Ilcken kwam ze in de jazzscene terecht. In 1945 trouwden ze. Samen toerden ze in de jaren vijftig met het Rita Reys Sextet door Europa. Haar eerste plaatopnamen maakte Reys in Zweden. In 1955 kwam in de reeks 'Jazz Behind The Dikes' de eerste in Nederland opgenomen plaat uit. Haar vertolking van 'My funny Valentine' leverde haar veel bekendheid op. In 1956 werd ze door Columbia uitgenodigd om een album in de VS op te nemen. Ze deed dat met Art Blakey & The Jazz Messengers. Op deze elpee, 'The Cool Voice Of Rita Reys', zijn onder anderen Horace Silver, Hank Mobley en Donald Bird te horen.
vervolg op de volgende pagina links...

NIEUWS

Rita Reys overleden (vervolg pag 1)

Medio 1957 overleed Wessel Ilcken. Na zijn dood begon Reys steeds meer samen te werken met pianist Pim Jacobs. Met hem trad ze in 1960 in het huwelijk. Bij deze gelegenheid reikte de burgemeester het eerste exemplaar uit van hun elpee 'Marriage In Modern Jazz'. In hetzelfde jaar werd Reys tijdens het internationale jazzfestival van Juan Les Pins (Frankrijk) uitgeroepen tot 'Europe's First Lady of Jazz'.

In de jaren die volgden werkte Rita Reys veel samen met dirigent en arrangeur Rogier van Otterloo. Zowel haar vertolking van het repertoire van Burt Bacharach als dat van Michel Legrand leverde haar een Edison en een Gouden Plaat op. Ook zetten ze samen stukken van Jobim en Gershwin op de plaat.

Vanaf de jaren tachtig keerde Rita terug naar het klassieke American Songbook-repertoire. Ze nam onder meer de elpee 'That Old Feeling' op, samen met tenorsaxofonist Johnny Griffin.

Pim Jacobs overleed in 1995. Als pianist werd Lex Jasper daarna enige tijd haar begeleider.

Samen met journalist Bert Vuijsje werd in 2004 het levensverhaal van Rita Reys te boek gesteld in: 'Rita Reys, Lady Jazz'. In hetzelfde jaar maakte ze 'Beautiful Love - A Tribute To Pim Jacobs', een plaat met nooit eerder gezongen stukken. Op de cd wordt ze begeleid door Peter Beets (piano), Ruud Jacobs (contrabas) en Martijn van Iterson (gitaar). Haar tachtigste verjaardag vierde ze met haar publiek, in het Pim Jacobs Theater in Maarssen.

In het seizoen 2007 - 2008 maakt Reys samen met altsaxofonist Piet Noordijk een tournee langs de Nederlandse theaters. Haar laatste cd verscheen in 2010, 'Young At Heart', met tenorsaxofonist Scott Hamilton op saxofoon en Thijs van Leer op Hammond-orgel.

Rita Reys trad twintig keer op tijdens het North Sea Jazz Festival. Vorig jaar voor de laatste keer. In 2011 werd zij voor haar muzikale verdiensten benoemd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw (ze was in 1981 al Ridder van Oranje Nassau geworden). Ook ontving Rita Reys tal van prijzen. Op 1 september zou Reys haar debuut maken in poptempel Paradiso, Amsterdam.

PRIJZEN

Kim Versteynen (links) en gitaris Tim Finoulst.
(Foto: Luv Vanden Bosch)

KIM VERSTEYNNEN & TIM FINOULST WINNEN CONCOURS JEUNES TALENTS DE JAZZ DINANT

Zangeres Kim Versteynen en gitarist Tim Finoulst hebben 21 juli in Dinant het Concours Jeunes Talents de Jazz 2013 gewonnen. Ze ontvingen hun prijs uit handen van vocalist David Linx tijdens de laatste Leffe Jazz Night.

De twee winnaars brachten tijdens hun optreden van een half uur een avontuurlijk programma met onder meer Nick Drake's 'River man', Stephen Sondheim's 'Send in the clowns', Burt Bacharach's 'Walk on by' en het zelf geschreven 'Kind of grey'. De jury (voorzitter Jean-Claude Vantroyen, vice-voorzitter Georges Tonla Briquet, Jean-Marie Hacquier, Bernard Lefèvre en Jacques Provost) was enthousiast over 'de stoutmoedigheid' van de twee jonge musici. Maar ook 'de presentatie, de kwaliteit en de muzikaliteit van beide muzikanten' en 'de soberheid en de intimiteit van het concept' werden geroemd. Verder waren de juryleden te spreken over 'de manier waarop popnummers in de jazztraditie getrokken worden' en 'de podiumprésence' van het duo. Als prijs kregen Versteynen en Finoulst een bedrag van 1.000 euro, een opnamedag in een professionele studio en een aantal optredens op Belgische podia, waaronder Dinant Jazz 2014 aangeboden. Een eerste cd is in voorbereiding.

ARENA JAZZ AWARD VOOR KAREL BOEHLEE

Uit handen van Toots Thielemans heeft toetsenist Karel Boehlee 3 augustus de eerste Arena Jazz Award in ontvangst genomen. Boehlee kreeg een glassculptuur en 1.000 euro.

De Award werd uitgereikt tijdens het South East Jazz Festival in de Amsterdamse Arena. Boehlee was daar als begeleider van Toots Thielemans. De Arena Award is een prijs voor musici 'die doorgaans op de achtergrond blijven, maar het zo mogelijk maken om anderen te laten schitteren'. Boehlee is volgens de keuzeheren 'Neerlands best bewaarde geheim in de muziekwereld'.

NIEUWS

Jazzcafé Dizzy weer failliet

Het Rotterdamse jazzcafé Dizzy is op 24 juli andermaal failliet verklaard. Het café, dat sinds 1977 bestaat, ging vorig jaar ook al failliet. Toen maakte een nieuwe eigenaar een doorstart. Die is mislukt. Door middel van 'crowdfunding' is nog gepoogd om 1500 geldschietters voor een gezamenlijke overname te interesseren, maar de teller bleef steken op 150 stuks. Ook gesprekken met andere horecaondernemers konden een faillissement niet voorkomen.

Sonny Rollins geeft dit jaar geen concerten meer

Saxofonist Sonny Rollins zal geen concerten meer geven in 2013. Dat heeft zijn management bekendgemaakt: "Earlier this year, Sonny began to experience respiratory symptoms that affected his playing. His doctor prescribed rest. Although Sonny has made good progress, his symptoms are unfortunately not completely gone, and he is not yet at the point where he can physically perform a concert at the high level that has always been his standard. Sonny is determined to get stronger and hopefully return to performing in 2014."

Sabam Jazz Award voor David Linx

Vocalist David Linx heeft 21 juli in Dinant de Sabam Jazz Award 2013 ontvangen. "Vijfentwintig jaar originele projecten in diverse formules hebben van Linx een onmisbare muzikant op de Belgische en Europese scene gemaakt", aldus de jury. Aan de prijs is een bedrag van 10.000 euro verbonden. Gitarist Guillaume Vierset kreeg de Award voor aanstormend talent. De jury prees "de frisheid en kwaliteit van zijn composities en spel, zijn interactie met het publiek en de andere muzikanten". Vierset ontving 5.000 euro. De Jazz Muze was voor Philippe Baron. Hij is journalist en maakt sinds eind jaren zeventig jazzprogramma's op de RTBF-radio (de Waalse publieke omroep). SABAM is een Belgische auteursrechtenorganisatie. De SABAM Jazz Awards worden ieder jaar uitgereikt.

PRIJZEN VERVOLG

OAKTREE WINT JONG JAZZTALENT GENT 2013

Op de foto v.l.n.r.: Gent Jazz-directeur Bertrand Flamang, Simon Korteweg, celliste Annemie Osborn, Kris Baert van sponsor Duvel-Moortgat en zangeres Sarah Klenes. (Foto: Bruno Bollaert)

Het trio OakTree, bestaande uit zangeres Sarah Klenes, celliste Annemie Osborn en accordeonist Thibaut Dille, is op 9 juli tijdens het Gent Jazz Festival uitgeroepen tot het Jong Jazztalent Gent 2013. De drie mogen maximaal 10.000 euro aan een speciaal project uitgeven.

Via Jong Jazztalent Gent wordt jaarlijks een band in de gelegenheid gesteld om een bijzonder project te realiseren. Tot medio juni konden jonge musici een projectvoorstel doen. OakTree werd door de vakjury (Simon Korteweg (voorzitter), Giovanni Barcella en Bruno Bollaert) unaniem verkozen tot winnaar. OakTree gaat allereerst zes muzikanten/componisten (onder wie Joachim Badenhorst, Jens Boutery en Michel Massot) uitnodigen een compositie te schrijven en begin volgend jaar als gast op te treden bij één van hun al geplande concerten. Ter voorbereiding van het nieuwe repertoire zal de groep zich een week terugtrekken in een kunstencentrum in Oostende, waar ze begeleid zullen worden door Fabrizio Cassol (van Aka Moon). Van hem verwachten ze zowel een kritische evaluatie als hulp. De resultaten van het project zijn volgend jaar ook op Gent Jazz Festival te horen.

PERSONALIA

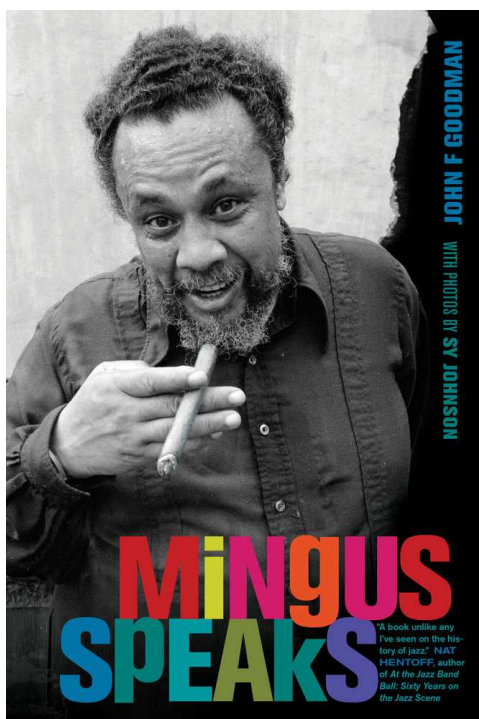
DRUMMER PETER YPMA OVERLEDEN

De Haagse drummer Peter Ypma is 29 juli aan de gevolgen van prostaatkanker overleden. Hij was 71 jaar oud. Ypma was jarenlang de vaste drummer van het trio van pianist Pim Jacobs en als zodanig begeleider van zangeres Rita Reys.

Ypma kocht zijn eerste drumstel op zijn zestiende. Een jaar later speelde hij op de Holland-Amerika Lijn en stond hij al in New York op het podium. Ypma was onder meer lid van de Dutch Swing College Band. Ook speelde hij in het Vara Dansorkest en het Metropole Orkest. Ypma werkte met jazzgroten als Art Pepper, Monty Alexander, Dexter Gordon en Ben Webster. In 1990 richtte hij zijn eigen bigband op, Peter Ypma plus Eleven, een twaalfmans bebopformatie. Ypma gaf bijna dertig jaar les op het Rotterdams Conservatorium.

JAZZ OP PAPIER

COMPONEREN ZONDER POTLOOD

John F. Goodman,
foto's van Sy Johnson.
Mingus speaks.

Berkeley : University of California Press,
2013.

XIV, 329 pag.

ISBN 978-0-520-27523-2 hardback met
stofomslag.

Prijs 31,50 euro

In zijn boek 'New Dutch Swing' vergelijkt Kevin Whitehead Mischa Mengelbergs wijze van werken met het klaarmaken van een Indische rijsttafel. Een eendere voorstelling van zaken blijkt orkestrator Sy Johnson al eens te hebben gegeven van de manier waarop Charles Mingus zijn stukken componeert, al is dat toen niet gepubliceerd. Mingus laat dagenlang een dikke soep op het vuur sudderen, voegt er op gezette tijden wat aan toe, gooit naderhand tweederde weg, doet er water bij om het dan uiteindelijk goed te keuren: "It was always in a state of becoming something." Johnson schetste het beeld in een reeks van twintig lange gesprekken, die John F. Goodman van 1972 tot 1974 met de bassist-componist en met een tiental anderen voerde: bandleden (drummer Dannie Richmond werd helaas gemist), Max Gordon (van de Village Vanguard) en Mingus' latere echtgenote Sue. Het materiaal was oorspronkelijk bedoeld voor het blad Playboy, waarvoor Goodman werkte, maar het bleef dertig jaar liggen, tot hij het weer oppakte om het klaar te maken voor publicatie in boekvorm.

De aanleiding tot het project was, na zeven donkere jaren, een concert in februari 1972 en een nieuwe plaat voor Columbia, 'Let My Children Hear Music'. De totstandkoming van de muziek had nog heel wat voeten in de aarde, zoals betrokkenen als Sy Johnson en Teo Macero in het boek aangeven. Geheel in stijl gooide Mingus, als een nummer na vermoeiende repetities eenmaal zat, de zaak weer door elkaar, tot ongenoegen van zijn musici. Mingus zelf over zijn componeermethode: "I'm not a pencil composer." De plaat, in dit boek omschreven als een 'masterpiece', is destijds overigens met gemengde gevoelens ontvangen.

Tal van andere thema's worden aangesneden: de muziek business, Mingus' platenlabel Debut, zijn visie op de richtingen die de jazz had ingeslagen, zijn collega's, vrouwen, vechtpartijen en de frustraties. We lezen nadere details over de omstandigheden waaronder hij in 1968 zijn huis werd uitgezet (op film vastgelegd en te zien op de dvd 'Mingus In Greenwich Village').

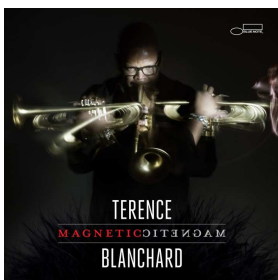
In 1971 was de half-fictieve autobiografie 'Beneath The Underdog' verschenen. Mingus' verteltrant volgt hetzelfde patroon: fictie en feiten volgen elkaar op, pose of niet; de ene keer zijn de overgangen associatief, de andere keer abrupt. Maar vooral leren we een man kennen die weliswaar gecompliceerd in elkaar zit, maar leeft voor zijn muziek en een grote behoefte heeft die nader toe te lichten.

John F. Goodman heeft er een hele kluit aan, laat hem praten, grijpt alleen in – ook na dertig jaar – wanneer het echt nodig is, houdt echter wel het thema van het gesprek in de gaten en komt erop terug. De nagesprekken met anderen alsook zijn eigen commentaar geven het boek een aanzienlijke meerwaarde. Het is, zoals schrijver zelf ergens opmerkt, een overjarig boek, maar doordat hij goed op de hoogte blijkt van de later verschenen biografieën door Brian Priestley (1982) en Gene Santoro (2000) en van Eric Porters uitvoerige overdenking in diens essaybundel 'What Is This Thing Called Jazz?' (2002) en er een gepast gebruik van maakt, verheft hij zijn eigen boek tot een belangrijke aanvulling daarop.

N.B. Mingus' eigen hoestekst van eerstgenoemde plaat is integraal opgenomen in 'Setting The Tempo', een boek met hoesteksten, samengesteld door Tom Piazza (1996). Daarin Mingus' credo: "The music on this record is involved with my trying to say what the hell I am here for [...]. Another one is: Let my children hear music – for God's sake – they have had enough noise." **Jan J. Mulder**

CD-RECENSIES

TERENCE BLANCHARD Magnetic Blue Note

Bezetting:

Terence Blanchard (tp),
Brice Winston, Ravi Coltrane (ts),
Lionel Loueke (g),
Fabian Almazan (p),
Joshua Crumbly, Ron Carter (b),
Kendrick Scott (d).

Meer info over de cd (incl. video):

<http://bit.ly/10K3jrZ>

Wie, zoals Terence Blanchard, werkt aan 'soundtracks' (de betere) en tussendoor al eens een klassiek werk maakt (dit jaar nog een opera!), is gewend om een quasi onbeperkt klankenpalet ter beschikking te hebben. Een plaat maken met een 'klassiek' jazzkwintet is dan wellicht een verfrissende afwisseling – en het zoeken naar klankkleuren vormt dan ook een rode draad op 'Magnetic'. In de eerste plaats houdt Blanchard er een vaste groep op na, waarvan sommigen (saxofonist Brice Winston, pianist Fabian Almazan, drummer Kendrick Scott) al jaren deel uitmaken; zijn vroege leermeester Art Blakey indachtig (met wiens 'Jazz Messengers' hij zelf lang geleden doorbrak), geeft Blanchard volop kansen aan zijn veelal jongere medemuzikanten (bassist en nieuwkomer Joshua Crumbly is nog maar 21!), en laat hij hen ook meepennen aan het sterke repertoire van de groep. Daarnaast nodigt hij een aantal gasten uit: oudgediende Lionel Loueke voorziet hier en daar in wat gitaar en een voorzichtige stem, Ravi Coltrane en Ron Carter spelen elk op twee nummers mee. Ook met de inbreng van de voortreffelijke Almazan wordt gespeeld: op 'Don't run' krijgen we een pianoools kwartet, 'Comet' is enkel toetsen. Tot slot – en dat is misschien de grootste verrassing van het album – gebruikt Blanchard op 'Magnetic' een rijk arsenaal aan klanktapijten en effecten. Wie 's mans carrière gevolgd heeft, weet dat hij dat al eerder deed – maar wat mij betreft nog nooit met zoveel panache. Blanchard trad meer dan eens in de jaren-tachtig-neo-bopsporen van collega Wynton Marsalis. Maar waar Marsalis verdienstelijk teruggaat in de tijd, vindt Blanchard steeds meer een zinvolle en werkende 'update' van de traditie. Aanrader!

Arne Van Coillie

LAMA + CHRIS SPEED Lamaçal Clean Feed

Bezetting:

Chris Speed (ts, kl),
Susana Santos Silva (tp, flugelhoorn),
Gonçalo Almeida (b, effecten),
Greg Smith (d, elektronica).

Bekijk een video van de cd:

<http://bit.ly/19sebo3>

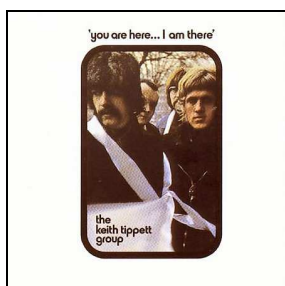
Dobbelstenen, slijk, (pot)vissen, anemonen, moerassen, en dwalende waterdieren. Wat heeft dat alles met elkaar te maken? Het zijn de titels van de plaat 'Lamaçal' (Portugees voor moeras) van Lama. De wereld waar Lama (een lama of slijk) zich in bevindt doet surrealistisch aan. We beginnen de reis met een 'Overture for a wandering fish', waarin de geluiden zich gestaag ontvouwen. De bas kraakt, de blazers piepen en drummer Greg Smith speelt verstilde accenten. Iets later belandt Lama in het moeras. Weggezonken waden ze naar de rand tot bassist Gonçalo Almeida een voortstuwende bas neerlegt. De muziek begint te leven en houdt het midden tussen de drijfkracht van de bas en de vrije improvisaties van saxofonist Chris Speed en trompettist Susana Santos Silva. Enerzijds is het erg luisterbaar, soms bijna Miles Davis' 'L'ascenceur pour l'échafaud'. Anderzijds zoekt Lama de grenzen op en ontdoet de muziek van ritme en harmonie.

Wanneer het stuk 'Pair of dice' lijkt te eindigen, zetten Speed en Santos Silva een duet in. Ze geven elkaar de ruimte en spelen goed op elkaar in. Precies op het moment wanneer het samenspel saai begint te worden valt de ritmesectie in, duwt het nummer terug naar het begin en plotsklaps het einde. Het trio en gastmuzikant Chris Speed voelen elkaar goed aan. Ze hebben door wanneer een flinke uithaal werkt en wanneer het de mist in dreigt te gaan. De muziek, zeker in combinatie met de titels, spreekt tot de verbeelding. De atmosfeer is toegankelijk maar niet te makkelijk. Een zeer aangename cd om herhaaldelijk in te verdwalen.

Jan Nieuwenhuis

VERVOLG CD-RECENSIES

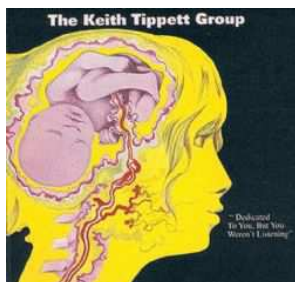
KEITH TIPPETT GROUP You Are Here... I Am There Esoteric Recordings

Bezetting:

Mark Charig (cnt),
Nick Evans (tb),
Elton Dean (as),
Keith Tippett (p, el-p),
Jeff Clyne (b, bg),
Alan Jackson (d, glockenspiel).

KEITH TIPPETT GROUP Decided To You, But You Weren't Listening Esoteric Recordings

Bezetting:

Mark Charig (cnt),
Nick Evans (tb),
Elton Dean (as, saxello),
Keith Tippett (p, el-p),
Gary Boyle (g),
Roy Babbington (b, bg),
Neville Whitehead (b),
Robert Wyatt, Bryan Spring,
Phil Howard (d),
Tony Uta (conga, cow bell).

**Luister naar 'Green and orange
night park': <http://bit.ly/1dz8dz7>**

In de late jaren zestig en vroege jaren zeventig kwam in Engeland een stroming op gang waarin (free) jazz, experimentele muziek en progressieve rock versmolten. Een belangrijke rol hierin was weggelegd voor de groep van pianist Keith Tippett. De ritmesectie van zijn band wisselde nogal eens, maar hij kon vasthouden aan een sublieme driemans blazerssectie: Mark Charig (cornet), Nick Evans (trombone) en Elton Dean (altsaxofoon en saxello). Niet toevallig doken deze heren ook op bij rockbands die zich op het genre stortten, zoals King Crimson ('Lizard') en Soft Machine ('Third'). Dean sloot zich na dit laatste genoemde album zelfs aan bij de Softs.

Het debuutalbum van de Keith Tippett Group, 'You Are Here... I Am There', werd opgenomen in 1968, maar bleef bij platenmaatschappij Polydor tot 1970 op de plank liggen. Vandaar dat het verschil met de opvolger, 'Dedicated To You, But You Weren't Listening', groter is dan de releasedatum (1971) zou doen vermoeden. De eerste plaat bevat wat strakkere arrangementen dan de tweede, al is er regelmatig een Mingus-achtige losheid te constateren, zoals in het suiteachtige 'I wish there was a nowhere'. Ook is de invloed merkbaar van de muziek van de Zuid-Afrikaanse expats onder leiding van Chris McGregor, vooral in de warmbloedige melodieën. De rockelementen zijn hier vooral de elektrische piano en basgitaar en sommige van de grooves, zoals het aanstekelijke 'Stately dance for Miss Primm'. Solistisch is een hoofdrol weggelegd voor Elton Dean, die op zijn altsax regelmatig emotioneel en fel uitpakt.

Ook in 'Green and orange night park', het derde stuk van 'Dedicated...' soleert hij op zijn saxello (een sopraansax met een kleine bocht helemaal onderin) alsof zijn leven ervan afhangt. De band wordt hier dan ook voortgestuwd door maar liefst drie drummers, onder wie Robert Wyatt en Phil Howard (curieus genoeg was de tweede de opvolger van de eerste bij Soft Machine). Het is een hoogtepunt op de plaat, en laat horen hoe strak georganiseerde elementen (zoals de blazersriifs) en losheid een goed huwelijk aangaan. Het resultaat is muziek die ruim veertig jaar na dato nog steeds niets aan energie en opwinding heeft ingeboet. Al moet er wel gezegd worden dat beide albums ook wel wat gedateerde elementen bevatten. De Rogier van Otterloo-achtige popmuziek en het 'Hey Jude'-citaat in 'Thank you for the smile' op de eerste plaat en de psychedelische stemgeluiden van 'Five after dawn' op de tweede klinken wel heel erg naar de vroege jaren zeventig. Maar het zijn slechts een paar korte momenten op twee albums die de aanschaf meer dan waard zijn, zowel voor liefhebbers van avontuurlijke jazz als voor jazz- en progrockfans met een open geest. We mogen dus blij zijn dat Esoteric Recordings voor de heruitgave heeft gezorgd.

Herman te Loo

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 190 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht75.pdf>

VERVOLG CD-RECENSIES

THE DORF

Live

The Korn

Bezetting:

Marie Daniels (voc), Anke Jochmaring (voc), Martin Verborg (v), Ludger Schmidt (c), Daniel Brandl (c), Markus Türk (tp), John Dennis Renken (tp), Johannes Brackmann (tb), Alexander Giffey (tb), Andrian Prost (tb), Alexander Morsey (tu), Christoph Berndt (s), Felix Fritsche (s), Florian Walter (s), Veit Lange (s), Alex Knappmeyer (s), Gilda Razani (s), Andreas Wahl (g), Christian Hammer (g), Serge Corteyn (g), Oliver Siegel (synth), Achim Kämper (elektronica), Tim Isfort (b), Johannes Nebel (b), Volker Kamp (b), Simon Camatta (d), Tobi Lessnow (d), Denis Cosmar (sound), Jan Klare (air movement), FM Einheit (springs).

De 'Overture - lion' zet meteen de toon op het album 'Live'. In een goede zes minuten laat The Dorf zien wat ze in huis heeft. Zappaeske lijntjes denderen voort, de zang gaat los, en FM 'Einheit, van de Duitse industrial-groep Einstürzende Neubauten, hamert op zijn springveren. Dat belooft veel goeds voor de resterende stukken.

In het tweede stuk, 'Well', construeert The Dorf een opbouw van een kwartier. Na een richtingloos begin - richtingloos, maar wat een mooie klank! - van drie minuten stuurt de ritmesectie bij. Vanaf dat punt hoor je direct waar het naartoe gaat. De eerste keer geeft dat een stoot energie, met een band van bijna dertig man steven je op de eindstreep af. Bij de tweede keer luisteren is de bezwering al snel verdwenen. Het ligt te erg voor de hand, het hort en het stoot op de climax af, totdat we op een handen-in-de-lucht-finale stuiten. Maar misschien is dit tweede lied het summum van livemuziek, dat maak je maar een keer mee.

Het vervolg maakt veel goed. Onder 'Beefy' ligt een stevige bas die het gehele stuk door doordreunt. Daaroverheen schuift de band tussen strak samenspel of buitelt iedereen over elkaar heen in een wirwar van instrumentale lijnen. 'Beefy' houdt de aandacht vast, ook bij de tweede luisterbeurt.

Kleine tegenvaller is dan weer 'Fünfte', niet van The Dorf maar van Ludwig van Beethoven. Jazzbewerkingen van klassieke stukken lopen meestal in de soep en dat dreigt hier ook te gebeuren. Van zichzelf is Beethovens vijfde symfonie al een waanzinnig stuk dat weinig anders nodig heeft. Waar The Dorf van de noten afwijkt en aan het improviseren slaat is de muziek geslaagd. Op hier en daar wat op- en aanmerkingen na blijft The Dorf de moeite waard. Het is een krachtige band, er staat niet voor niks een tractor op de voorkant.

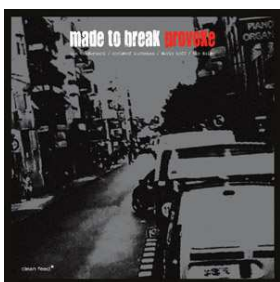
Jan Nieuwenhuis

Bekijk dit gezelschap live: <http://bit.ly/13T2ngS>

MADE TO BREAK

Provoke

Clean Feed

Bezetting:

Ken Vandermark (ts, bars, kl), Christof Kurzmann (elektronica), Devin Hoff (bg), Tim Daisy (d).

Kijk naar 'Made To Break' live:
<http://youtu.be/WE4fQPVZUCo>

Er zijn verschillende tradities om vanuit te improviseren. Rietblazer Ken Vandermark kent er vele, maar wil zich niet tot één genre beperken. Zo heeft hij een reputatie hoog te houden als (free) jazzsaxofonist, en wie niet verder dan de openingsminuten van 'Provoke' luistert, zal dat beeld in zijn hoofd houden. Samen met drummer Tim Daisy waagt hij zich aan een saxdrumsduet dat de hoogtijdagen van Coltrane en Rashied Ali oproept. Maar na een tijdje knalt de basgitaar van Devin Hoff erin met een stevige rockgroove, en zitten we ineens op heel ander terrein. Het debuutalbum van Made to Break, Vandermarks nieuwste groep, kenmerkt zich door dit soort stijl- en genrebreuken. De drie lange improvisaties worden gedragen door gecomponeerde 'modules' die als veelvormige puzzelstukken telkens een nieuw resultaat kunnen opleveren. Vandermark liet zich daarbij onder meer inspireren door de Engelse postpunk van Wire en The Fall (zoals in de 'soundscapes' die in de tweede track, 'Presentation', langskomen). Maar ook zijn er smeulige Ethiopische grooves te vinden, die de leider leerde waarderen als gastblazer met The Ex. De afwisseling van tamelijk abstracte exploraties en bijna dansbare elementen, en van kamermuziekachtige subtiliteit tot oorverdovende klankorkanen, zorgt voor een intrigerend geheel, waarin de vervreemdende bijdragen van de Oostenrijkse electronicaman Christof Kurzmann een belangrijke rol spelen.

Herman te Loo

VERVOLG CD-RECENSIES

DIZZY GILLESPIE

MILES DAVIS

WAYNE SHORTER

JAN AKKERMAN

North Sea Jazz Legendary Concerts
Bob City – AVRO – NTR

In de serie 'North Sea Jazz Legendary Concerts' verschijnen archiefopnamen van de publieke omroep op cd en dvd. Opnamen die in de loop van de jaren werden gemaakt tijdens het North Sea Jazz Festival. Op de nieuwste vier cd/dvd's staan de trompettisten Dizzy Gillespie en Miles Davis, saxofonist Wayne Shorter en gitarist Jan Akkerman centraal. Waren de eerste producties nog te veel een lappendeken, deze keer heeft de samensteller zich zoveel mogelijk beperkt tot één set en die zowel op cd als op dvd gezet.

Van **Dizzy Gillespie** zijn vier stukken opgenomen uit 1982 (met The Skymasters als begeleiders), twee van zijn sextet uit 1981 met onder andere Milt Jackson en James Moody, en nog vier stukken uit 1988 toen hij met zijn Amerikaanse bigband in Den Haag optrad. Verbazingwekkend is dat de Skymasters de Amerikaanse bigband de loef afsteken. De Amerikanen doen het wat kalmer aan en spelen gelijker. Alhoewel Dizzy in beide gevallen in woord en gebaar de show steelt, merk je de zes jaar verschil wel bij de stertrompettist. In het sextet uit 1981 maakt Milt Jackson indruk met zijn razendsnelle spel op vibrafoon.

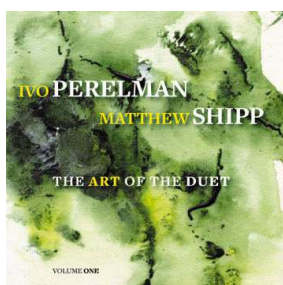
Miles Davis is van de partij met het concert dat hij in 1985 in het Tuinpaviljoen gaf. Hij had toen gitarist John Scofield en saxofonist Bob Berg in de gelederen. Er werden vooral stukken gespeeld van Davis' album 'You're Under Arrest', zoals 'Human nature' (van Michael Jackson) en Cindy Laupers 'Time after time', en de titelnummers van de platen 'Decoy' en 'Star People'. Op de dvd staan twee stukken meer dan op de cd, waaronder een medley van vier stukken van zijn 'Arrest'-cd. Te zien is dat Davis veel contact met zijn bandgenoten zoekt, vooral met bassist Darryll Jones en de slagwerkers. Zij construeren het fundament waarop Davis, Berg en Scofield hun spel bouwen. Dan **Wayne Shorter**. Zijn dvd en cd bevat vooral muziek uit 2002, toen hij 'artist in residence' was. Hij gaf in die hoedanigheid drie optredens. Van elk optreden zijn fragmenten opgenomen. Bijvoorbeeld twee delen uit de suite die hij uitvoerde met het Prima la Musica Orchestra uit Vlaanderen (strijkers, acht rieten, drie trompetten + bugel, twee trombones en een tuba). Als pianist en drummer doen Shorters kwartetleden Danilo Perez en Brian Blade mee. Verder staan drie stukken van het Wayne Shorter Quartet op het album en 'Meridiane (a wood Sylph)' door het duo Wayne Shorter/Herbie Hancock. Als toegift zijn drie nummers van het Wayne Shorter Quartet uit 1985 toegevoegd. Hij speelde dat jaar op het dakterras totaal andere, veel toegankelijke jazz. Gedreven en nerveuze jazzrock. Spannend en meeslepend.

Het materiaal van **Jan Akkerman** dateert uit 2011. Trompettist Eric Vloeimans is te gast in twee stukken. Akkerman speelt met ogenschijnlijk gemak imponerende en razendsnelle solo's, waarmee hij zijn naam en faam waarmaakt. Hier wordt rockjazz gemaakt. Ook saxofonist Benjamin Herman is nog te horen. Op de cd staan ook nog twee stukken uit 1993, met Thijs van Leer op hammond en Lesley Joseph op bas, samen met Willem Zwikker op toetsen en Ton Dijkman op drums. Gedragen symfonische muziek die indertijd was uitgebracht op de cd 'Puccini's café'. De vier dvd's/cd's vormen tezamen een historische verzameling kijk- en luistermateriaal waar je uit nostalgisch en muzikaal oogpunt veel plezier aan kunt beleven.

Hessel Fluitman

VERVOLG CD-RECENSIES

IVO PERELMAN The Art Of The Duet, Vol. 1 Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
Matthew Shipp (p).

Let vooral op de titel van deze nieuwe cd van de Braziliaanse New Yorker Ivo Perelman. Die draagt nadrukkelijk het woord 'duet' in zich en geen 'duo'. In dertien duetten laat de tenor-saxofonist met pianist Matthew Shipp horen waar het in een werkelijk duet om gaat, en dat is meer dan simpelweg in een duo. Er worden diverse samenspeeltactieken ingezet, waarbij de twee soms om beurten het initiatief nemen en soms tegelijk van wal steken. In de intiemste aller samenspeelsituaties blijft de subtiliteit immer gehandhaafd, hetgeen leidt tot verfijnde, sobere improvisatiemuziek voor connaisseurs. De woeste uithalen die we van Perelman kennen uit zijn eerder oeuvre blijven hier grotendeels achterwege. We horen de Ben Webster-achtige sound die op de meeste van zijn recente cd's een groot voorbeeld blijkt, en die met de weerbarstige improvisatielijnen van de Braziliaan leidt tot een aanpak die doet denken aan die van Ab Baars. Maar er is zowaar ook robuuste rhythm & blues, zonder overigens in de clichés van dat genre te vervallen. Shipp verrast her en der met hypnotische, aan 'minimal music' refererende patronen, en in het slotstuk (dat hij solo speelt), zelfs een soort geabstraheerde Dollar Brand-melodieën. Gezien het feit dat dit 'The Art Of The Duet. Volume 1' is, kunnen we nog meer van deze kleinoden verwachten. Volgens de catalogus van Leo Records staan er in totaal drie gepland.

Herman te Loo

Luister naar 'Duet # 11': <http://youtu.be/ti-1L7g7wTk>

THE WRONG OBJECT After The Exhibition MoonJune

Bezetting:

Marti Melia (kl, ts, bs),
Françoise Lourtie (ss, as, ts),
Michel Delville (g, g-synth),
Antoine Guenet (keyb, voc),
Pierre Mottet (bg),
Laurent Delchambre (d, perc, samples)
+ Susan Clynes (voc),
Benoît Moerlen (mar, el-vib).

De eerste internationale bekendheid dankt de Belgische band The Wrong Object aan zijn eerste cd, de zwanenzang van saxofonist Elton Dean ('The Unbelievable Truth', 2005). Drie jaar later produceerde de groep nog een album, ditmaal zonder gast ('Stories From The Shed'), en werd het wat stil op het platenfront. Blijkbaar had de bandleider, gitarist Michel Delville, het druk. Van zijn andere groepen, douBt en Machine Mass Trio, verschenen wel een aantal cd's bij MoonJune Records. Maar nu is The Wrong Object terug, en sterker dan ooit. De bezetting is fors veranderd, en alleen drummer Laurent Delchambre is gebleven. Delville haalde een tweekoppig blazersfront aan boord, waarbij in het klankspectrum vooral de klarinet en bassaxofoon van Marti Melia opvallen. Met toetsenspeler Antoine Guenet heeft hij een groot talent binnengehaald – de jonge Belg is inmiddels ook toegetreden tot het legendarische kamerrock-ensemble Univers Zero, en dat is ook op 'After The Exhibition' te horen. 'Flashlight into black hole' verradt de invloeden van die groep, vooral in de blazerslijnen, al klinkt het nummer rockachtiger. Waar The Wrong Object momenteel nog meer naar klinkt, is Gong. De typische syncopen, hypnotische 'grooves' en zweverige 'soundscapes' van de spacerockgroep van Daavid Allen zijn in veel stukken te horen. Gast-malletspeler Benoît Moerlen maakte ooit deel uit van het Brits-Franse gezelschap, en dat kan geen toeval zijn. De andere gast, zangeres Susan Clynes, tekent voor het enige vocale nummer op de plaat: 'Glass cubes'. Het is een sterke song die de traditie van de Canterbury-scene doortrekt naar de 21ste eeuw en naar een extatische climax toewerkt.

Herman te Loo

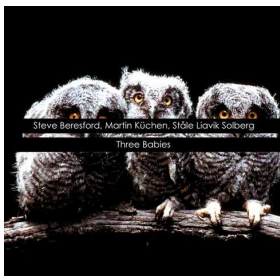
Luister naar cd-fragmenten: <http://bit.ly/18YasvQ>

Volg Jazzflits ook op Facebook

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

BERESFORD, KÜCHEN, SOLBERG**Three Babies**

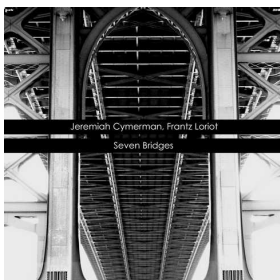
Peira

Bezetting:

Steve Beresford (p, objects),
Martin Küchen (ss),
Ståle Liavik Solberg (d, perc).

CYMERMAN, LORIOT**Seven Bridges**

Peira

Bezetting:

Jeremiah Cymerman (kl),
Frantz Lorient (vl, objects).

DAISY, STEIN**Bascule**

Peira

Bezetting:

Jason Stein (bkl),
Tim Daisy (d).

GREGORIO, ROEBKE, LABYCZ TRIO**Without Titles**

Peira

Bezetting:

Guillermo Gregorio (kl),
Jason Roebke (b),
Brian Labycz (modular synthesizer).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Dan maar zelf', dacht Brian Labycz. Geen enkele platenmaatschappij gaf groen licht voor zijn duo-opname met contrabassist Jason Roebke. Uit nood geboren bracht Labycz in 2007 de cd zelf op de markt in een oplage van honderd. Daarmee was Peira opgericht, een label voor experimentele en geïmproviseerde muziek. Ondertussen staat de teller op eenentwintig cd's. Waarom Labycz geen label kon vinden is vreemd. Er zijn genoeg maatschappijen die zich richten op wat minder conventionele muziek en aan de kwaliteit ligt het niet. Daarnaast onthult een korte blik op de catalogus de namen van trompettist Nate Wooley en cellist Fred Lonberg-Holm. Dat zijn niet de minste uit de vrije improvisatie. Sinds de laatste worp cd's kan daar ook pianist Steve Beresford aan worden toegevoegd.

Samen met saxofonist Martin Küchen en slagwerker Ståle Liavik Solberg vormt Beresford een gelegenheidstrio. **'Three Babies'** is live opgenomen in Café Oto in Londen. De muziek is rusteloos en ontregelend. De muzikanten proberen constant over de grenzen van hun instrument te spelen. Beresford rommelt hier en daar wat in de piano en Küchen perst de onderste tonen uit zijn sopranino, de kleinste uit de saxofoonfamilie, waardoor er een waanzinnig gebrom ontstaat. In het stuk 'Car babies' ontvangt een radio af en toe een Britse nieuwszender. Ze stoken elkaar voortdurend op maar spelen strak op elkaar in. Het zijn gelaagde improvisaties waar een hoop in valt te ontdekken.

De cd **'Seven Bridges'** van klarinettist Jeremiah Cymerman en violist Frantz Lorient begint direct met een hoop kabaal. Lorient haalt krakende geluiden uit zijn viool en Cymerman giert piepend de hoogte in. Na een kleine halve minuut komt de muziek tot rust. Beide spelen verstilde klanken en zoeken naar de juiste balans. Al snel zitten ze elkaar weer op de hielen tot de rust wederkeert. Zo schippert de muziek tussen intense kakafonie en serene verstillings. Soms lijken de muzikanten zoekende. De zoektocht is geen dooltocht waarbij de weg volledig uit het zicht is, eerder is het een dwaalgang om nieuwe paden te ontdekken en te bewandelen. Zo draait Lorient met verschillende snelheden aan een speeldoosje terwijl hij met zijn andere hand aan de snaren van zijn viool plukt. Dat levert een interessant spel op waarbij ze elkaar de ruimte geven of een compleet andere weg inslaan.

Een ander duo dat onlangs verscheen op Peira bestaat uit drummer Tim Daisy en basklarinettist Jason Stein. Het stuk 'Center pier' is meteen op stoom. Daisy zet een flink tempo in waar Stein naar believen overheen speelt. Stein heeft goed naar het basklarinetwerk van Eric Dolphy geluisterd. Hij soleert lyrisch in de hoogte en plant af en toe een noot in de laagte. In tegenstelling tot de andere Peira-uitgaven ligt de nadruk veel minder op het experiment. De muzikanten blijven bij hun instrument, radio's en speeldoosjes blijven achterwege. Dat levert een plaat op die dicht bij de vrije improvisatie ligt maar minder verrassend is. Desondanks is **'Bascule'** een cd die vaak in de cd-speler mag belanden.

Op het kleinschalige label geeft Labycz muzikanten de kans om te experimenteren en een album vol te spelen. Van die gelegenheid maakt hij bij tijd en wijlen ook zelf gebruik. Op **'Without Titles'** speelt hij samen met Roebke en klarinettist Guillermo Gregorio. Zonder afgesproken leidraad duiken ze met zijn drieën direct de diepte in. Vandaar dat de tien nummers geen titel hebben: 'titles only get in the way' vermeldt de toelichting.

[vervolg op de volgende pagina...](#)

VERVOLG RECENSIE**Without Titles****Peira****BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA****featuring JOE LOVANO****Wild Beauty****Half Note Records****Bezetting:**

Joe Lovano (ts, aulochrome),
 Frank Vaganée (as, ss),
 Dieter Limbourg (as, ss, kl, fl),
 Kurt Van Herck (ts, as, afl),
 Bart Defoort (ts, ss, kl),
 Bo Van Der Werf (bars, bkl),
 Serge Plume, Nico Schepers, Pierre Drevet,
 Jeroen Van Malderen (tp, bu),
 Marc Godfroid, Lode Mertens, Frederik
 Heirman(tb),
 Laurent Hendrick (btb, tu),
 Hendrik Braeckman (g),
 Nathalie Lories (p),
 Jos Machtel (b),
 Toni Vitacolonna (d).

Bekijk Joe Lovano en het BJO hier:

<http://bit.ly/1akH576>

VERVOLG CD-RECENSIES

Vooral de momenten dat de muziek tot stilstand komt zijn wonderbaarlijk. Het trio blijft hangen op een paar tonen die met elkaar resoneren. De muziek gaat nergens heen en Labycz' synthesizer treedt op de voorgrond. De geluiden uit het apparaat weergalmen met de andere instrumenten en leveren een wringend maar fascinerend resultaat. Met Peira heeft Labycz een uitstekende zet gedaan. De greep uit de collectie toont een groep eigengereide improvisatoren die verrassend uit de hoek kunnen komen.

Jan Nieuwenhuis

Als ik in het jazzonderwijs dat ik her en der mag verstrekken fulmineer tegen de iTunes-cultuur, waar je 'track' per 'track' beslist of je een nummer wil hebben op basis van een fragmentje van dertig seconden, kijkt mijn publiek me meestal niet-begrijpend aan. Stel, zeg ik dan, dat The Beatles op het moment dat ze voldoende songs hadden voor een nieuwe elpee, daarvan telkens enkel de drie nummers hadden opgenomen die een oppervlakkig luisteraar in dertig seconden al leuk vindt – want zo werkt 'zapshoppen...'. Neen: een (goed) album is een verhaal dat tijd mag kosten, dat herbeluisterd mag worden; sommige nummers bloeien langzaam open, geven hun geheimen slechts geleidelijk prijs. Gelukkig krijgen we die nummers en die traagheid welhaast 'opgedrongen' als we een volledige cd kopen – downloaden, desnoods; en dat doen we niet op basis van leuke fragmentjes, maar bijvoorbeeld ook ooit omdat we weten dat bepaalde muzikanten de moeite waard zijn.

'Een (goed) album is een verhaal dat tijd mag kosten; sommige nummers bloeien langzaam open'

Enige moeite kost het wel, het nieuwste album van het Brussels Jazz Orchestra. 'Wild Beauty' is een prestigieus project met grote namen: tenorist Joe Lovano is gastsolist in een staalkaart van acht al eerder opgenomen eigen stukken, speciaal voor deze gelegenheid gearrangeerd door Gil Goldstein. Genreus (en terecht) laat hij ruimte voor solisten uit het orkest, dat weerom schittert – al lijkt het iets minder de herkenbare eigen 'sound' te hebben dan wanneer de arrangementen uit eigen huis komen. Maar dat is niet eens kritiek; wat maakt de plaat wat 'moeilijk'? De wat bizarre baritonsolo's van Bo Van Der Werf, de wat ongemakkelijke carnavaleske tempowisselingen in 'Streets of Naples', de ruim bemeten sopraansolo's (én een aulochromesolo als extraatje!) in 'Big Ben'?

Ik denk dat het vooral de composities van Lovano zijn: dat zijn niet direct beklijvende melodietjes, waar Goldstein dan nog eens zijn eigen stempel op drukt. Dat resulteert in een hoge graad van abstractie, en weinig houvast voor de novice. Herhaald, aandachtig afspelen is dus écht geen overbodige luxe, en laat de nummers ontluiken: de rijke klankkleuren aan het begin van 'Our daily bread' (echo's van Gil Evans' samenwerkingen met Miles Davis), de latente dreiging van 'Miss Etna', de bel canto aan het begin van 'Caruso' (waarom die latin?), de trage opbouw, ingetogen swing en piano van 'Sanctuary park', het slimme gitaarspel van Hendrik Braeckman... Ook de klank van de cd is andermaal erg goed: het BJO heeft niet alleen een nogal stabiele bezetting, maar werkt ook al twintig jaar met dezelfde geluidsmen (Gyuri Spies). Investeren werpt vruchten af. 'Wild Beauty' is een kleine investering voor uw collectie.

Arne Van Coillie

CONCERTVERSLAGEN

GENT JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

12 – 20 juli 2013,
Bijlokesite,
Gent.

Met 34.000 bezoekers in zeven dagen was het Gent Jazz Festival een commercieel succes. Ook in artistieke zin mag men tevreden zijn, al zijn daar enige kanttekeningen bij te maken. De programmering van Gent Jazz was dit jaar wel erg eenzijdig met veel nadruk op vocalisten, zodat er voor instrumentale jazz vrijwel alleen ruimte in de voorprogramma's en nevenprogramma's overbleef.

Gent Jazz wordt gedurende twee weekenden gehouden en wij waren bij het tweede weekend aanwezig. Dit jaar stond het geluk aan Gentse zijde: een stralende zon maakte van het festivalterrein een oase van geluk en rust in de zin dat er maar één concert tegelijk is en het knagende gevoel iets te missen ontbrak.

Het weekeinde werd nog behoorlijk instrumentaal geopend en begon met een sterk duo-optreden van pianisten **Martial Solal en Stefano Bollani**, die stilistisch aan elkaar gewaagd zijn. Ze daagden elkaar uit en moedigden elkaar aan. Bollani speelde vaak de melodielijn, waarbij Solal een stroom van ideeën op hem afvuurde. Was dit al een indrukwekkend begin, bassist **Avishai Cohen** volgde met het hoogtepunt van het hele festival. Zijn kwartet speelde jazz zoals jazz gespeeld moet worden: knerpnd hard swingend en stomend van energie. De vingervlugge Cohen is een meester van de heldere baslijn, zijn groep een voorbeeld van saamhorigheid en de negentienjarige Ofri Nehemya een nieuw drumwonder.

De hoge kwaliteit van deze instrumentale dag werd nog onderstreept door de Franse pauzevuller saxofonist **Raphaël Imbert**, die liet horen dat hij op een hoog energieniveau zijn partij kon meeblazen. Dat de dag werd afgesloten met zangeres **Madeleine Peyroux**, die moe oogde, een 'bad hair day' had en haar Billie Holiday repertoire afwerkte, deed er niet meer toe.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Trixie Whitley: zuivere muziek. (Foto: Joke Schot)

Avishai Cohen: meester van de heldere baslijn. (Foto: Tom Beetz)

VERVOLG GENT JAZZ FESTIVAL

De rest van de dagen was volledig vocaal, met uitzondering van de opwarmact van **MannGold de Cobre**. Een groep waar we nog niet van hadden gehoord, voortgekomen uit het brein van enige Flat Earth Society-leden, en die naar eigen zeggen 'fijne herrie' maakt. De repeterende gitaarriffs, het gebrul van de vier saxofonisten, het helse koper en de fascinerende free-rock deden recht aan deze omschrijving.

Elvis Costello heeft zijn beste tijd gehad. (Foto: Joke Schot)

Laten we niet te veel woorden vuil maken aan de publieksliefelingen **Jamie Cullum** en **Elvis Costello**. Cullum is als zanger heel gemiddeld en hij speelt maar matig piano. Hij bespeelt echter meesterlijk het publiek, waarmee wordt aangetoond dat gezellige muziek niet perse ook heel goed hoeft te zijn. Energiek is hij in elk geval wel en tot groot genoegen dook hij tot drie keer van de piano en toonde hij zich de pias toen hij de tv-camera van de cameraman overnam.

Zanger-gitarist Elvis Costello miste die energie. Je kunt het triest noemen dat hij gezellige mopjes zong, vals en out-of-tune, perfect voor een topavond in een gezellig café in Belfast, maar volstrekt ongepast op een jazzfestival.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Jamie Cullum: wel energiek, maar niet goed. (Foto: Joke Schot)

José James leverde een fijn concert af. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG GENT JAZZ FESTIVAL

Dat zijn drummer opperhoofd van het gilde der houthakkers was hielp ook niet echt. Met zijn grote hit 'She' van Charles Aznavour nam hij alle twijfel weg dat hij echt over de houdbaarheidsdatum heen is, al deed het enthousiaste publiek anders vermoeden.

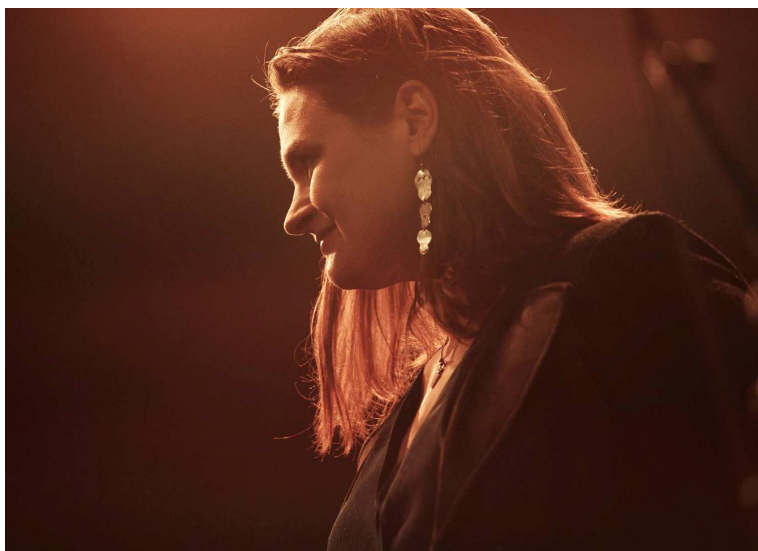
Dan deed **José James** het een stuk beter. Zijn roomzachte stem doet denken aan Lou Rawles, en al loopt hij niet over van dynamiek en afwisseling, hij leverde gewoon een fijn concert af. Veel ruiger was **Trixie Whitley**, Amerikaanse en geboren in Gent. De tent stroomde dan ook vol met Gentenaren om hun verloren dochter in nog steeds sappig Vlaams te horen aankondigen. Trixie is onzeker en durft nauwelijks op het podium te staan, maar zodra ze haar mond open doet komt er een woest grommend geluid uit als bij de grote soulzangeressen. Haar pop-soul laat alle remmen los, heeft weinig of niets met jazz te maken maar overtuigt in de oprechtheid en zuiverheid van de muziek.

Het Gent Jazz Festival was dit jaar wel erg eenzijdig met veel nadruk op vocalisten, zodat er voor instrumentale jazz vrijwel alleen ruimte in de voorprogramma's en nevenprogramma's overbleef.

Ten slotte de twee zangeressen met wie velen problemen hadden: **Valerie June en Kat Edmonson**. Oppervlakkig gezien lijken deze twee elkaars tegenpolen, met June die zingt als een roestige spijker en Edmonson als een lijster. Het is echter schijn en de overeenkomsten zijn groot. Beiden komen uit Texas en zijn representanten van de Texaanse muziekgeschiedenis die doordeesemd is met bluegrass, C&W en blues. June's stem valt samen met de grote blueszangers uit die contreien, en doet zelfs denken aan de oude veldopnamen van John Lee Hooker, terwijl Edmonson meer het blanke geluid vertegenwoordigde van de vrouwen die in het zuiden met 'Missy' worden aangesproken. Zeker weten dat we van beiden nog veel zullen horen, al zal het nog wat tijd kosten voordat iedereen aan Texas gewend is.

Tom Beetz

Volg het jazznieuws op
<http://www.twitter.com/jazzflits>.

Madeleine Peyroux was niet op haar best in Gent.
(Foto: Joke Schot)

Van Kate Edmonson zullen we nog veel horen.
(Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

KENTURAH'S KITCHEN

Bezetting:

Ed Baatsen (p),
Han Slinger (b),
Bert Kamsteeg (d).

Datum en plaats:

6 juli 2013
De Machinist,
Rotterdam.

De meeste concerten in De Machinist zijn op zondagmiddag. De cd-presentatie van Kenturah's Kitchen was op zaterdagavond, terwijl het laatste zonlicht van de dag naar binnen scheen. Het concert was gratis toegankelijk, want dat geldt voor alle concerten op dit podium. Programmeur en producent Jack Rothuizen heeft voor het derde jaar subsidie weten binnen te halen en het podium kreeg een compliment voor de muziekeus die wordt geboden.

Pianist Ed Baatsen.
(Foto: Eugenio Figueira Comojo)

Terwijl de bar gewoon open was, speelde het trio vrije, vlotte jazz met een sterke 'drive'. Voor een volle zaal vertelde Han Slinger tussendoor dat het eindelijk was gelukt om een cd te maken. "We spelen één set met muziek van de cd en daarna gaan we lekker feestvieren." Pianist Ed Baatsen deed uitgesponnen verkenningen op de vleugel die speciaal was geplaatst. En Han Slinger leek op e.s.t.-bassist Dan Berglund met een uiterst laag gestreken bas met veel galm. Prachtig! Dat alles maakte het tot een gevarieerd concert met een enthousiast publiek. Iedere bezoeker kreeg bij binnenkomst een lootje. Er werden na afloop namelijk drie cd's verloot. En dat beloofde feestje kwam er inderdaad.

Peter J. Korten

Bassist Han Slinger deed aan Dan Berglund denken.
(Foto: Eugenio Figueira Comojo)

Drummer Bert Kamsteeg.
(Foto: Eugenio Figueira Comojo)

OP BEZOEK BIJ JAZZCENTER, DEN HAAG

'ADVIES IS ONZE TOEGEVOEGDE WAARDE'

De Wagenstraat in Den Haag heeft een onmiskenbare Oosterse sfeer. Een forse Chinese poort kondigt de straat al van verre aan en overall hangen rode lampionnen. Tussen de talrijke Chinese bedrijfjes duikt aan het eind van de straat de pui van platenzaak Jazzcenter op. Daar, op nummer 125a, moet je als jazzliefhebber zijn. En dat al zo'n dertig jaar. Een opvallende prestatie in tijden van Bol.com, iTunes, Spotify, Napster etc. Jan Bax en Reinier van Bevervoorde, de huidige eigenaren van Jazzcenter, geloven echter heilig in de toekomst van hun zaak: "Er zal altijd behoefte blijven aan ons specialisme en onze kennis." Hessel Fluitman en Hans van Eeden spraken met de eigenaren.

De tips van de Jazzcenter-eigenaren.
(Foto: Hessel Fluitman)

Jazzcenter is een begrip in jazzminnend Nederland. De liefhebber treft er een ruim aanbod aan nieuwe cd's, heruitgaven, dvd's, en een keur aan nieuwe en tweedehands vinyl. Even dachten we ook nog enkele 8-tracks tot het assortiment te kunnen rekenen, maar de keurig in cellofaan gestoken exemplaren achter de kassa bleken 'museumstukken' te zijn. Dat gold ook voor enkele beeldplaten en voorbespeelde 'tapes'.

> > > > >

De trotse eigenaren van Jazzcenter: Jan Bax (links) en Reinier van Bevervoorde. (Foto: Hessel Fluitman)

Het verhaal van de Haagse speciaalzaak begint in 1977 met eigenaar en liefhebber Jan van Kranenburg. Zo'n vijf jaar later verhuisde hij zijn bedrijf naar de huidige plek in de Wagenstraat. Andere tijden, dat waren het. Vooral in de jaren negentig leken de bomen tot in de hemel te groeien. De komst van de cd creëerde een enorme vervangingsmarkt. In die tijd sloot de zaak elke zomer twee weken. Dan werd de gehele inventaris meegevoerd naar het North Sea Jazz Festival in het Congresgebouw iets verderop. In drie festivaldagen werd een omzet van circa 100.000 gulden (45.000 euro) gedraaid.

Tegenwoordig vliegen de platen niet meer als warme broodjes de winkel uit. Waar vroeger vier man op zaterdag in de winkel stonden, kunnen de eigenaren het nu met zijn tweeën af. En doordeweeks draaien ze de zaak in hun eentje. Reinier van Bevervoorde en Jan Bax, die de zaak in 2010 van Van Kranenburg overnamen, vatten het verschil als volgt samen: "Je bent nu meer ondernemer."

De laatste pakweg tien jaar is de platenmarkt sterk veranderd. "We mogen nu al blij zijn als we van een cd twee of drie stuks verkopen", zegt Reinier. Jongeren zijn Jazzcenter uit het oog verloren. Reinier: "Ook jongeren van het conservatorium komen nooit meer een plaatje halen. Waarom niet? Ze plukken de muziek gratis van het internet en distribueren het onderling." Verder zijn er geen klappers als bijvoorbeeld Norah Jones meer. Dozen vol stonden daarvan indertijd in de winkel en die werden ook verkocht. Tegenwoordig liggen zulke cd's de eerste week bij de Mediamarkt onder de inkoopprijs van Jazzcenter. Maar de grootste makke op dit moment is toch de crisis. Jan: "Wij hebben een hoop vaste klanten die vroeger weggingen met een stapeltje cd's en dat is nu gewoon de helft geworden."

Jan en Reinier zijn zich terdege bewust van de ontwikkelingen en proberen hun zaak op de juiste manier te positioneren. Ze richten zich met Jazzcenter op mensen die iets meer willen betalen, die hun plaat meteen willen meenemen en die advies willen hebben. Reinier: "Dat advies is onze grootste waarde."

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG OP BEZOEK BIJ

Jan: "Als er iemand binnenkomt weet ik waarschijnlijk zijn naam of leeftijd niet, maar ik weet wel 'die heeft dat en dat gekocht' en 'die vindt dat en dat te gek'."

De klanten van Jazzcenter zijn grosso modo tussen de veertig en vijftig jaar. Ongeveer de helft van de bezoekers is vaste klant. Veel van hen komen van buiten Den Haag. Ook toeristen weten de zaak te vinden. Eenmaal binnen proberen Jan en Reinier de klant zo goed mogelijk te bedienen. "Als er iemand in de zaak is, willen we wel dat hij iets koopt", zegt Reinier lachend. Om mensen over de streep te trekken is het mogelijk om een spijtaankoop te retourneren. Jan: "Maar dat gebeurt zelden."

Een blik op de voorraad.
(Foto: Hessel Fluitman)

Vooraf de advisering geeft de twee eigenaren voldoening. "Het is een soort sport", legt Jan uit. "Wij vinden het leuk als we zien dat een klant enthousiast wordt." Bij nieuwe klanten is het eerst een kwestie van aftasten. Jan: "Je laat ze iets horen en dan vormt zich een bepaalde richting, maar daar ga je ook wel eens buiten." Ook beginnende jazzliefhebbers zijn een uitdaging. Jan: "Als er iemand binnenkomt en die zegt 'ik wil een hele goede jazzplaat, ik heb helemaal niets', dan is 'Kind Of Blue' van Miles Davis een aardig begin."

> > > > >

De hoek met de nieuwste cd's. (Foto: Hessel Fluitman)

Reinier: "En als het goed is komt die klant dan een maandje later terug met de vraag 'wat nu?' Dan vraag je 'wat vond je nu leuk, de trompet, de saxofoon' enzovoort. Zo probeer je te voelen waar iemand naar toe wil." Sommige klanten volgen de tips van Jan en Reinier blindelings op en beluisteren de geadviseerde platen voor aankoop niet eens. Daaruit blijkt wel hoezeer de twee hun vak verstaan.

Nieuw materiaal maakt zo'n 75% van de Jazzcenter-omzet uit. Jan: "Er zijn mensen die elke week wat komen halen uit de bak met nieuwe cd's. Dan moet je zorgen dat je nieuwe dingen snel in huis hebt." Om te kunnen overleven moeten Jan en Reinier goed inkopen, zodat ze niet met winkeldochters blijven zitten. Dat is hun grootste bedrijfsrisico, want alle waar moet van tevoren worden afgerekend. Reinier: "Wij proberen in huis te hebben wat wij denken dat de beste dingen zijn."

De bakken met vinyl. (Foto: Hessel Fluitman)

Uiteraard staat ook veel 'back catalogue' in de rekken, het ijzere repertoire van de jazz.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG OP BEZOEK BIJ

Vanwege de geluidskwaliteit en de bijgevoegde documentatie verkopen Jan en Reinier in principe alleen heruitgaven van de originele labels. Ook in de 'back catalogue' is het zaak om scherp op de wind te zeilen. Reinier: "Als iets uit de 'back catalogue' een jaar niet heeft verkocht, dan kan het zijn dat we dat niet meer bestellen. Nieuwe dingen kopen we alleen opnieuw in als wij denken dat die onderdeel gaan uitmaken van de 'back catalogue'."

Classic jazz en free jazz zijn nog nauwelijks in de winkel te vinden. Belgische artiesten doen het in Den Haag ook niet goed, met uitzondering van het Brussels Jazz Orchestra.

Jan en Reinier doen hun kennis over nieuwe uitgaven op door veel te luisteren op internet en door zoveel mogelijk te lezen. Ze zitten er bovenop. "Ik gaf vaak aan Challenge de releases door die nog moeten komen, met nummer en al", lacht Jan. Bepaalde labels hebben een streepje voor, ACT en ECM bijvoorbeeld. Jan: "Maar het is ook leuk om dingen naar de winkel te halen, waar mensen nog nooit van hebben gehoord. Dat is juist het verrassende." Free jazz en classic jazz zijn nog nauwelijks in de winkel te vinden. Drie jaar geleden zijn de twee rekken classic jazz in de uitverkoop gegaan. Jan: "Die waren zo stoffig, daar was al jaren niet meer in gekeken." En ook de klanten voor free jazz zijn op een hand te tellen, al wordt de wat vrijere muziek van nu nog wel verkocht (zoals John Zorn, JD Allen, Most Other People Do The Killing en cd's van het label Clean Feed).

'De cd blijft wel bestaan. Voor een muzikant is het toch leuker om iets tastbaars te verkopen. Al wordt het niet meer zo goed als vroeger.'

Belgische artiesten doen het ook niet goed, met uitzondering van het Brussels Jazz Orchestra. "Maar dat kan stadgebonden zijn", suggereert Jan, "in Amsterdam kan dat heel anders liggen."
> > > > >

Hoezen aan de muur. (Foto: Hessel Fluitman)

Dat iets niet in de winkel staat wil niet zeggen dat Jan en Reinier het niet kunnen krijgen. Ze zoeken op verzoek net zo lang tot ze het ergens voor een normale prijs hebben gevonden. Tachtig procent van wat de mensen vragen, kunnen ze voor rond de 20 euro gewoon leveren. Zelfs op vakantie zijn de twee gedreven ondernemers nog met hun vak bezig. Reinier: "Als op onze vakantiebestemming een platenwinkel te vinden is, gaan we altijd kijken of we dingen zien staan voor in de zaak." Bij een bezoek aan New York is de aanschaf van cd's zelfs vaste prik.

In Jazzcenter is al enige tijd een klassieke hoek te vinden. Reinier en Jan zien die als een aanvulling, al staan er inmiddels wel zo'n tweeduizend klassieke cd's. Het zijn voornamelijk 'highlights' uit het klassieke repertoire. Reinier: "Het mag niet te modern worden." Sinds begin dit jaar is Jazzcenter lid van het samenwerkingsverband Klassieke Zaken. Dat hebben de twee eigenaren gedaan om meer aandacht voor het klassieke aanbod te krijgen en de doelgroep beter te bereiken. Jazzcenter is in Den Haag nog het enige verkooppunt van Klassieke Zaken.

Over de toekomst van hun zaak zijn Jan en Reinier optimistisch. Reinier ziet het sluiten van veel andere platenzaken niet als een bedreiging, integendeel: "Hoe minder winkels er zijn, hoe meer kansen er voor ons zijn natuurlijk." Hij denkt dat de cd wel blijft bestaan: "Voor een muzikant is het toch leuker om iets tastbaars te verkopen." Door hun specialisatie en kennis van zaken verwachten Jan en Reinier te kunnen overleven. Reinier: "Al wordt het niet meer zo goed als vroeger." Aan een internetwinkel beginnen ze zeker niet. Reinier: "Omdat we mensen in de winkel willen hebben, een relatie opbouwen." Zo'n winkel draaiende houden is bovendien een enorm werk en Jazzcenter kan toch niet op prijs concurreren. Wel kan alles via de mail bij de Haagse winkel worden besteld.

Bij ons vertrek vertrouwt Jan ons nog een stille wens toe. Een vloer zoals hij die ergens in een platenzaak in Toscane zag. Een stenen vloer waarin elpees waren gelegd, beschermd door een laklaag. "Zo mooi! Die zou ik nog wel eens willen hebben!"

Een straatmuzikant in Perugia.

Zangeres-pianiste Diana Krall was een van de publiekstrekkingen in Perugia.

Umbria Jazz is niet alleen muzikaal een genot, 'lekker eten en drinken, zon' vervolmaken het bezoek aan Perugia. In de namiddag betoverde de Italiaanse zon de smalle straatjes. En ondanks de vele bezoekers was er geen onvertogen geluid te horen.

JAZZFLITS OP VAKANTIE

Joke Schot en Rosaria Macri in Italië

Een aangename kennismaking vormde het duo van zanger-accordeonist Eduardo de Crescenzo en Stefano Sabatini.

UMBRIA JAZZ IN PERUGIA

"Een geweldig festival met een heel goede sfeer." Dat vonden onze fotografen Joke Schot en Rosaria Macri (Schot & Roos) van de veertigste editie van het Umbria Jazz Festival. Het vond van 5 tot en met 14 juli in Perugia plaats. Schot & Roos deden de historische Italiaanse stad een paar dagen aan en zonden een verslag in woord en beeld.

Umbria Jazz heeft twee betaalde podia: Teatro Morlacchi en Arena Giuliana. De Arena is het hoofd- en buitenpodium. Morlacchi is hét podium voor de jazzliefhebber. Verder zijn er nog twee gratis toegankelijke podia. Ook in restaurants is gedurende de festivalperiode live-muziek te horen. Een dagelijkse straatparade maakt het geheel af.

De formatie Funk Off op het podium Piazza IV Novembre.

Het programma is zo omvangrijk dat er altijd iets te vinden is dat de moeite waard is. Ook kleinere namen zijn interessant.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Een enthousiaste bezoekerster.

Een aangename verrassing was voor ons het optreden van Eduardo de Crescenzo, een oudere Napolitaanse zanger-accordeonist die voor de Italianen geen onbekende was. Hij trad op met pianist Stefano Sabatini. En in een restaurant troffen we zangeres Sarah McKenzie.

Pianist Omar Sosa trad op met trompettist Paolo Fresu. (Foto's: Schot & Roos)

VERVOLG JAZZFLITS OP VAKANTIE

De Italiaan Paolo Fresu trad op met Omar Sosa.

Voor het optreden van pianist Omar Sosa met trompettist Paolo Fresu was het Teatro Morlacchi zo te zien uitverkocht. Het publiek puilden uit de loges en balkons. Het was een geweldig goed concert in een intieme sfeer.

Jammer was de smet die pianist Keith Jarrett op 7 juli op het festival wierp. Hij trad er in 2007 op en begon zijn optreden toen met een lange tirade tegen enkele fotograferende toeschouwers. Dat nooit meer, zo verklaarde festivaldirecteur Carlo Pagnotta indertijd. Maar Jarrett was deze veertigste editie terug op het grote Arena-podium. Om een incident als de vorige keer te voorkomen, had hij opdracht gegeven alle lichten te doven. Hij trad daardoor nagenoeg in het duister op. Het weinige licht werd verspreid door de lamp op de muziekstandaard van bassist Gary Peacock. Daar moesten de vierduizend toeschouwers het mee doen....

[In de rubriek 'Jazzflits op vakantie' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in hun vakantieland.](#)

“Kom je voor jazz of voor dit?”, vroeg de oude man in het Deens, wijzend op het flesje bier dat voor hem stond. Hij bleek in Roskilde te wonen en wekelijks minstens een keer naar Kopenhagen en Jazzcup te komen om daar een pilsje te pakken en naar jazz te luisteren. Een typische bezoeker van deze jazzplatenzaak in de Gothersgade 107 (aan de rand van het centrum).

Initiatiefnemer van Jazzcup was indertijd Peter Littauer. Hij richtte dertig jaar geleden het platenlabel Stunt op, maar besloot na een paar jaar ook aan de verkoop van de muziek te gaan doen. Daarvoor opende hij Jazzcup, een jazzwinkel (jazz) met een café-functie (cup).

Gedurende het seizoen worden op vrijdag- en zaterdagmiddag jazzconcerten gegeven in de winkel.

De zaak is zo ongeveer de enige plek in Denemarken waar je nog een bijna onbepaalde keus aan jazzmuziek hebt. Dit jazzwalhalla heeft een lange wand met alfabetisch op artiest geordende cd's. In het midden staan rekken met de meest gangbare cd's, het huismerk Stunt, aanbiedingen etc. Verder vind je er het complete fonds van ECM, dus ook de actuele serieuze muziek van dat label. Ook zijn er blues, verzamelboxen langspeelplaten, enz. enz. te koop.

Om de verkoop te stimuleren heeft Jazzcup ook een platenclub. Leden kunnen maandelijks vier cd's voor een spotprijs kopen.

Maar Littauer ging verder. Om de verkoop te stimuleren, zette hij een platenclub op (zie: www.jazzklubben.dk). Leden van de club krijgen maandelijks een aanbieding van vier cd's tegen een gereduceerde prijs. Die cd's krijg je automatisch thuisgestuurd, behalve als je aangeeft dat je van de aanbieding geen gebruik wilt maken. Het aanbod wordt altijd gevuld met cd's uit de gehele 'range' van de jazz.

In juli kregen de leden bijvoorbeeld 'Somewhere' van Keith Jarrett (ECM), 'Bent Jaedig Was Here', een historische opname van de Deense tenorsaxofonist Bent Jaedig met concertopnamen uit 1969 (Stunt), 'Dreamsville' van Bobo Moreno (Stunt) en 'Fessor And The Great Ones' > > > > >

JAZZFLITS OP VAKANTIE

Hessel Fluitman in Denemarken

Jazz Special, het blad van Jazzcup.

van de trombonist Ole Fessor Lindgren (Storyville), een cd met oude opnamen in het swingidroom en New Orleans-sfeer. Voor deze vier cd's hoefde maar 33,80 euro in plaats van de volle 80 euro betaald te worden.

In 1991 voegde Peter Littauer ook nog het tijdschrift 'Jazz Special' aan de loot van de Jazzcup-boom toe. Dit tijdschrift gaat heerlijk eenzijdig over jazz, jazz en nog eens jazz. Jammer alleen dat het Deens zo'n lastige taal is

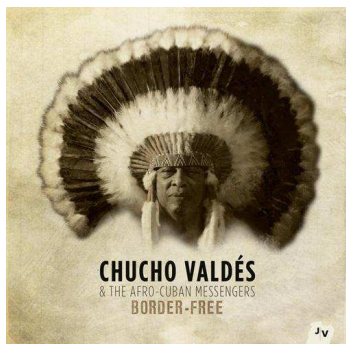
Om het geheel af te maken worden er gedurende het seizoen, wekelijks op vrijdag- en zaterdagmiddag jazzconcerten gegeven in de winkel. Als de middenstellingen met cd's worden weggereiden, is er voldoende ruimte voor honderd mensen. Vanaf half drie is de zaak dan open en kan naar muziek worden geluisterd. Dit wordt gedaan voor een hechte groep liefhebbers.

Jazzcup is een onafhankelijke organisatie. Op enige subsidie voor de concerten na, bedruipt de zaak zichzelf. Volgens Soeren Friis, een van de mensen rond Jazzcup, kan het uit, ondanks de concurrentie van het internet. Hij heeft gemerkt, zo vertelde hij mij, dat veel mensen nog steeds graag een fysieke drager in handen willen hebben.

In de rubriek 'Jazzflits op vakantie' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het land waar ze op vakantie zijn.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 9 augustus 2013

- 1 **Chucho Valdés**
Border-Free (Jazz Village)
- 2 **Eliane Elias**
I thought about you (Concord)
- 3 **John Scofield**
Überjam deux (Emarcy)
- 4 **Ibrahim Maalouf**
Wind (Harmonia Mundi)
- 5 **Miles Davis**
Legendary Concerts
Live at the North Sea Jazz Festival
1986 (Bob City)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

Terence Blanchard

Magnetic
(Blue Note)

Toelichting: Dynamische post-bop van meester trompettist/componist Terence Blanchard. Net zo spetterend als zijn optreden op North Sea Jazz dit jaar!

Snarky Puppy

groundUP
(MIG)

Toelichting: Deze funk/fusion-band moet je zien om te geloven wat ze allemaal kunnen. Geen maatsoort blijft onaangevoerd, maar het klinkt natuurlijk! Cd + dvd.

Randal Corsen

Symbiosis
(Challenge)

Toelichting: Trio-cd van Antilliaan Corsen. Swingend en Caribisch tegelijk. Na zijn vorige cd met Amerikaanse grootheden bewijst Randal dat het ook met Nederlanders kan. Klasse!

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

FESTIVALS SEPTEMBER

Philip Catherine. (Foto: Joke Schot)

JAZZ IN 'T PARK

Zuidpark, Gent

Datum: 5 tot en met 8 september 2013

(<http://www.gent.be/jazzintpark>)

Met onder anderen: John Snauwaert Kwartet, Too Noisy Fish, Mååk Septet, The Sidewinders, Ghent Youth Jazz Orchestra, Trio Massot/Florizoone/Horbaczewski, Philip Catherine Trio, Moker en het Rony Verbiest Kwartet.

Voor een overzicht van jazzfestivals in heel Europa:

<http://jazzfests.net/dates/?month=09&year=2013>

VARIA

Aanvulling: 'Oska T.' van Thelonious Monk

In Jazzflits 200 besprak Hessel Fluitman een cd van de formatie Thelonious4. Hij stipte kort het onbekende Monk-nummer 'Oska T.' aan. In reactie hierop vertelde lezer Ben IJpma in Jazzflits 201 het verhaal van deze compositie. Onze medewerker Herman te Loo heeft hier nog een korte aanvulling op: "In de Monk-biografie van Robin Kelley ('Thelonious Monk: The Life And Times Of An American Original') staat de volgende verklaring te lezen over de herkomst van de titel: 'a corruption of "ask for T" (or "tea") spoken in a British accent.' Het verklaart in elk geval dat rare 'Oska'. Waarom zou je dat gebruiken in plaats van 'Oscar'?"

Beluister 'Oska T.' hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=ogY3VKYtMdI>

Jazzvrienden.nl

Nieuw: de website jazzvrienden.nl. Opgericht 'om verhalen en jazzbeleving met elkaar te delen', aldus initiatiefnemer Jeroen Loefen. Dit kan door zelf een eigen site te maken en te beheren. Loefen: "Over je favoriete jazzmuzikant, jazzband, jazzmoment, jazzstroming, jazzoptreden..." Anderen kunnen meedoen op de website. Deelname is kosteloos. Een helpdesk staat beginners terzijde. Jazzvrienden.nl werkt samen met de Stichting Nederlands Jazzarchief. Info: <http://www.jazzvrienden.nl/jazznetwerk>

WWW.JAZZFLITS.NL

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 5 augustus 2013

1. **Etienne Charles**
Creole Soul (Culture Shock Music)
2. **Christian McBride Trio**
Out Here (Mack Avenue)
3. **Yellowjackets**
A Rise In The Road (Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Hans Mantel, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN

George Duke tijdens het North Sea Jazz Festival 2009. (Foto: Tom Beetz)

George Duke, 5 augustus 2013 (67)

Amerikaanse toetsenist-producer. In de jaren zeventig 'sideman' bij Frank Zappa en Cannonball Adderley, later eigen combinaties. Bewoog zich op het gebied tussen jazz en pop in.

Billy Root, 30 juli 2013 (79)

Amerikaanse tenor- en baritonsaxofonist. Waarschijnlijk overleden in zijn geboortestad Philadelphia. In de jaren vijftig maakte hij deel uit van uiteenlopende bigbands als die van Stan Kenton en Dizzy Gillespie. Solistisch is hij te horen op een plaat van een combinatie zonder een bepaalde leider, met onder anderen Lee Morgan, Al Grey en Billy Mitchell, in 1957 opgenomen voor Specialty onder de titel 'Dizzy atmosphere'.

Steve Berrios, 25 juli 2013 (68)

Amerikaanse percussionist. Speelde vooral in latin-georiënteerde bands, waaronder de Fort Apache Band van de gebroeders Gonzales, waarvan hij mede-oprichter was.

Carline Ray, 19 juli 2013 (88)

Amerikaanse bassist-gitarist. Carline Ray was sinds 1963 weduwe van bandleider Luis Russell. Speelde in 1946 bij de International Sweethearts of Rhythm, een bigband geheel bestaand uit vrouwen. Eind jaren negentig nog altijd actief op bas.

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

OVERLEDEN (VERVOLG)

Peter Appleyard, 17 juli 2013 (84)

Canadese vibrafonist. Overleden in Eden Mills, Ontario. Appleyard was van geboorte Engelsman. Speelde in de jaren zeventig bij Benny Goodman en had een eigen televisieprogramma.

(jjm)

LAATSTE NIEUWS: MIKE ZINZEN OVERLEDEN

Antwerpenaar Mike Zinzen is 6 augustus overleden. De saxofonist was 80 jaar. Mike Zinzen werkte sinds de jaren vijftig als muzikant. Ook stond hij bekend als uitbater van jazzclubs als Gard Sivik, De Mok en Sibemol. Vaak speelde hij ook in jazzcafé De Muze. Zinzen was lid van het BRT-jazzorkest. In 2010 bracht hij zijn laatste cd 'Flashes & Crashes' uit, met muziek opgenomen in 1994. Zinzen was al enige tijd ziek en speelde sinds 2009 niet meer. Mike Zinzen genoot in Nederland geen grote bekendheid. Begin jaren tachtig was hij lid van Sint Juttemis, het Zeeuwse muziekgezelschap van Dies le Duc. De saxofonist heeft een laatste rustplaats gekregen op het ereperk van begraafplaats Schoonselhof in Antwerpen.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2013

In Jazzflits 201 was geen plaats meer voor deze foto van Dee Dee Bridgewater op het North Sea Jazz Festival 2013. Gelukkig hebben we hier alsnog een plekje voor dit juweeltje van Joke Schot...